

NGUYỄN KIM THÂN !!!

Nguyễn Kim Thân Đi Thật rồi sao?

Tô Văn Cấp

Tôi có những đồng đội TQLC mà cả đời tôi mền phục.

Họ là những anh hùng,

Những cấp chỉ huy lý tưởng của TQLC, của Quân Đội Quốc Gia.

Trong số đó 4 tên, mà gọi là “tứ quý”, kết nghĩa anh em

Chúng tôi, ruột thịt một nhà TĐ2/TQLC, mang danh Trâu Điền: Phúc, Cấp, Hợp, Chính, và Út Thân

Anh Nguyễn Xuân Phúc, Trần Văn Hợp, Nguyễn Quốc Chính đã đi trước, giữa chiến trường và trong ngục tù,

Nay thì tới Nguyễn Kim Thân!

Hơn 40 năm trước, đã 3 lần thân chết vung lưỡi hái, quỷ satan toan đoạt mạng, nhưng Thân vẫn hiên ngang chiến thắng.

Nay Thượng Đế kêu về trình diện, cho đoàn tụ với hiền thê,

Kim Thân hoan hỉ đón nhận sự vụ lệnh trở về...

Nhìn lại quá khứ, trong Binh Chủng Thủy Quân Lục Chiến,

Tài năng, khí phách của Trâu Điền Nguyễn Xuân Phúc là tấm gương sáng cho lớp đàn em noi theo.

Tôi kính trọng anh Xuân Phúc là vì thế.

Nhưng Tiểu Đoàn Trưởng Nguyễn Xuân Phúc lại nể Trưởng Ban Ba Nguyễn Kim Thân khiến tôi nể phục Út Thân theo.

Chuyện chẳng có chi là lạ.

Cấp chỉ huy tài ba thì ắt phải có thuộc cấp giỏi.

Kim Thân không hẳn là thuộc cấp mà là cộng sự viên, là người góp nhiều ý kiến khiến anh Phúc phải mền, phải thương.

Ngày xưa ấy, ngoài chiến trường...

Đã ba lần, bốn lượt Xuân Phúc, Kim Thân cùng bị trọng thương, bị loại khỏi vòng chiến, giã từ vũ khí, về hậu phương, Tiểu Đoàn Yểm Trợ Thủy Bộ ngay tại Thị Nghè Saigon để dưỡng sức.

Sáng lên xe vác ô đi, tối xuống ngựa vác ô về.

Ngày nào cũng thế, chán quá, anh Phúc chửi thê:

— “Nơi đây, xe, pháo, ngựa, dầu, mỡ không phải là chỗ của tao”.

Kim Thân bảo:

— “Tôi cũng thế”.

Thế rồi Nguyễn Kim Thân chẳng chịu yên thân,

Lại súng đạn lên đường, theo chân Trâu Điền Trưởng Nguyễn Xuân Phúc ra tiền tuyến.

Tác chiến nào phải chỉ vì thăng thưởng, cấp bậc với huy chương,

Mà vì anh ở đâu thì em đó, chẳng quản ngại gió sương.

Tốt nghiệp năm 11/1966, lặn lội khắp chiến trường, 10 năm sau đã có nhiều anh hùng xanh cỏ, người còn lại thì đỏ ngực.

Đỏ ngực với huy chương và băng máu.

Nhưng đã có anh nào lên tới chức tiểu đoàn trưởng đâu!

TQLC dật chặt người đông, khó khăn là thế, gian nan là thế! Biết thế, nhưng Kim Thân vẫn cứ thế, cứ thế lao vào lửa đạn cho trọn lời thề.

Kim Thân chẳng chịu yên thân, vẫn “khát khao gió mưa cùng nguy hiểm”.

Cuối cùng máu lửa Hạ Lào, đạn xuyên ngực, buộc Thân phải rời cuộc chiến.

“Chí tuy còn mong tiến bước, nhưng sức không kham nổi đoạn đường dài”.

Thân thờ dài, thế là đành chấp nhận chốn quân trường đem kinh nghiệm tác chiến truyền lại cho lớp đàn em.

Điều đáng quý, đáng mến ở Nguyễn Kim Thân, ngoài tinh thần hăng say với nhiệm vụ mà còn vì tình huynh đệ chí bình, tình người.

Thân luôn biết kính trên nhường dưới, lúc nào cũng cười.

Cười vui cùng anh em khi dựa lưng vào nhau mà chiến đấu.

Cười ruồi, cười nhếch mép khi bị ép... như ép mỡ, ép dầu.

Ở đâu có Kim Thân là ở đó có tình nghĩa sống chết với anh em.

Tôi nhớ mãi ngày 19/6/69 trên kinh Cán Gáo, tỉnh Chương Thiện.

TĐT Xuân Phúc, Ban Ba Kim Thân và ĐĐT Trần Văn Hợp đi một cánh, còn cánh B, Robert Lửa giao cho tôi, cùng với Vũ Đoàn Doan.

Từ ruộng nước, tiến vào làng, địch dàn chào và tôi lãnh búa,

Gãy chân, lòi tay, máu ứa lỗ tai,

Thở hắt ra...tôi chờ giờ tốt để về gặp chú em: Nguyễn Quốc Chính.

Chính hy sinh trên kinh Cái Thia, Cai Lậy ngày 31/12/1967.

Ngày ấy tôi đã khóc...

Tớ phiên tôi, nằm chờ chết tớ mơ thấy “satan” đến rước!

Sợ quá, choàng mở mắt ra,

Không phải “satan” mà là Kim Thân, “thiên thần” hộ mạng đang gọi trực thăng tải thương.

Thấy tôi mở mắt, Thân nắm tay tôi lắc lắc, lệ ướt mi.

Giữa sinh tử, “đi và ở”, cách nhau một đường tơ,

Mới nhận rõ tình anh em ruột thịt.

Tôi khóc khi Chính tử trận,

Thân khóc tưởng tôi sẽ chết.

Nay Kim Thân ra đi thì tôi lại không khóc được!

Kim Thân! Xin lỗi Chú,

Anh đã không đến thăm Chú lần kế tiếp, kế tiếp

Dù biết rằng rồi sẽ có ngày...,

Nhưng khi nghe Trâu Điền Lê Quang Liễn báo tin...

Anh không tin và nhớ đến ngay, thấy ngay

Chú cười rạn rỡ.

Mà có lẽ chú cười thật.

Vất vả tuổi ấu thơ, gian nan binh nghiệp, cực khổ chốn lao tù,

Vừa bước vào tuổi thất thập thì chịu đựng cái đau bệnh nan y.

Nay chú cười, chú đi, nhưng để lại bao đón đau cho con cháu,

Con khóc cha, cháu nhớ ông.

Đồng đội, đồng môn, đồng khóa mến chú, tiếc thương chú

Dù biết rằng trăm vạn lời khen chú cũng không còn tha thiết.

Nhưng không nói, không được, phải nói cho đời biết.

Chú không cần trống, kèn, cờ quạt với khen chê.

Nhưng thân nhân, con cháu an tâm và hãnh diện có người cha, người ông, xưa kia đã sống, chiến đấu và cư xử với đồng đội, đồng môn, đồng khóa, bằng hữu như bát nước đầy, thì nay xứng đáng được người người khâm phục và Quốc Kỳ phủ áo quan.

Giờ đây, Kim Thân phải sạch bụi trần, rũ bỏ hết đón đau, nợ nần để vợ chồng cùng nhau đoàn tụ.

Kim Thân, Ban Ba TĐ.2/TQLC về trên ấy với những Trâu Điền Trường Lê Hằng Minh, Nguyễn Xuân Phúc, Trần Văn Hợp, cùng với bao nhiêu trâu già, nghé con và những Quái Điền khác để thành lập đơn vị mới, tiếp tục bảo vệ non sông.

Kim Thân, chú em của tôi!

Chú ra đi, người người tiễn chân Chú, chào Chú lần cuối.

Và rồi, tiếng kèn truy điệu ai oán cất lên: “Tò tí te, tò tí te, te te”

Đâu đây tiếng cháu nấc nghẹn nhớ ông, nước mắt trào dâng con khóc bỏ.

Thế là Chú đi thật rồi!

Vĩnh biệt Nguyễn Kim Thân, đồng môn, đồng đội Trâu Điền của tôi, nhưng đối với nhau hơn tình ruột thịt.

Vĩnh biệt Trâu Điền Nguyễn Kim Thân!

Vĩnh biệt! Vĩnh biệt.

CA ngày 26/3/2015

Tô Văn Cấp